

hvor der mellem de 3 Riger er et Flertal paa 2 og et Mindretal paa 1, end om der var 3 Mindretal, hvert paa 1. Den ærede Ordfører (Zauber) brugte det Udtryk, at vi ved at vedtage Lovforslaget vilde indlade os paa en Kamp sammen med Sverige mod Norge. Jeg kan aldeles ikke forstaa den Tankegang; thi jeg er overbevist om, at vi ingenlunde støde Norge ved her at gaa sammen med Sverige. Det kan være, at en eller anden Normand, der endnu er saa varm efter Kampen, at han ikke tænker saa roligt, som man kunde ønske, kan føle sig stødt derover i Diebliffet; men tage vi Norge og Nordmændene i det Hele, da har jeg faaet det bestemte Indtryk, at vi ved at vedtage Forslaget ikke ville støde Norge, men at vi derimod ved at forkaste det, ville støde Sverige. Jeg er vis paa, at vi ved at forkaste Forslaget ikke ville vinde en eneste ny Ven i Norge, medens mange gamle Venner i Sverige da ville falde fra. Der har længe været talt om, at naar der nu skulde gøres et skandinaviske Skridt, maatte det udgaa fra Sverige; vilde Sverige række os Haanden, skulde vi tage imod den. Det er sagt saa tidt, at det næsten er blevet til et Stikord, og skulde vi da nu, da Sverige for første Gang rækker Haanden frem, støde den fra os? Ikke alene om den svenske Rigsdag have vi læst, med hvilket Bifald den Tanke, at Danmark og Sverige skulde slutte en Myntkonvention og lade Madsen staa aaben for Norge, er bleven modtagen, men det kan tillige paavises, at den samme Tanke deles paa mange andre Steder i Sverige. Man maa nemlig ingenlunde tro, at fordi det i Norge tilfældigvis har været den demokratiske Del af Stortinget, som har været imod Konventionen, saa er noget Dignende Tilfældet i Sverige enten i eller udenfor Rigsdagen; thi saa meget Kjendskab har jeg til svenske Forhold, at jeg kan forsikre, at der blandt de yderligste Demokrater findes Folk, der ere ivrige for Konventionen, medens der blandt de yderligste Aristokrater ere Folk, som ere imod den. Det vilde ikke være vanskeligt at anføre flere Udtalelser, der bestyrke dette; men jeg skal indskrænke mig til at meddele en enkelt Udtalelse, som skriver sig fra et svensk Blad. Det er „Folkets Tidning“, som udgives i Lund, og som ser paa danske Forhold, og særlig paa den demokratiske Bevægelse herne med meget venlige Dine. Jeg tør endogsaa tro, at der er Udskillige i denne Sal, som have personligt Kjendskab til den Mand, der udgiver dette Blad. I Bladets Nummer for Fredagen den 16de Mai findes et Stykke med Overskrift: „Skandinaverne ere satte paa Prøve“, og det hejlder da deri: „Efter at Norge har afflaet Myntkonventionen, vil det være interessant at se, hvad Sverige og Danmark komme til at beslutte i Spørgsmaalet. Som gode Naboer „og mere saadant“ — de sidste 3 Ord gives mellem Anførselstegn — bør de ingenlunde forsjømme for sig, uden at Norge er med,

at antage Myntkonventionen; den vil ubestridelig blive til stor Nytte for begge Landene.“ Vi ere altsaa ingenlunde stillede i det Forhold, at vi ved Forslagets Vedtagelse støde Norge, medens vi derimod ved dets Forkastelse ville støde Sverige, men vi maa tillige ikke glemme at hævde, at det Skridt, som der her er Tale om at gjøre, er et økonomisk Skridt, og i økonomisk Henseende ere vi langt mere sammenknyttede med Sverige end med Norge, som ligger os saa meget fjernere end Sverige. Men ikke alene i økonomisk Henseende kan Danmark siges at være en Bro mellem Sverige og det øvrige Europa; ogsaa i aandelig Henseende ere vi det, og af Hensyn til selve Demokratiets Sag tror jeg, at vi skulde lægge ikke lidet Vægt paa, at der fra Skaane lyder saadanne Røster som dem; jeg for fort siden henviste til. Særlig beder jeg mine Meningsfæller i denne Sal at lægge Mærke til, at der er neppe noget Sted i Sverig, hvor den demokratiske Bevægelse er saa stærk som i Skaane, saaledes at i den svenske Rigsdag taler man om „Skaaningerne“ som dem, der gaa i Spidsen i den Retning. — Det er udtalt i Mindretallets Betænkning, at vi ikke kunne vide, til hvilket Resultat det norske Storting vil komme i Myntsagen. Bestemt kan det jo ikke vides, men siden Mindretallet skrev sin Betænkning, have vi dog, hvad ogsaa den ærede Ordfører berørte, faaet lidt Mere at vide derom. Det forekom mig, at den ærede Ordfører vilde tage dette til Indtægt for sin Opfattelse af Sagen, men jeg tror rigtignok, at det bedre kan tages til Indtægt for min; thi vi have jo faaet at vide, at det norske Udvalgs Flertal indstiller, at Specien skal deles i 4 Kroner og denne igjen i 100 Dorer ved Siden af, at man beholder den ældre Inddeling. Den ærede Ordfører mente, at noget Dignende kunde vi ogsaa gjøre, idet vi vedtage Mindretallets Forslag her, men det forekommer mig dog meget tvivlsomt, om man virkelig vilde være i Stand til at fortolke Loven paa den Maade, som den ærede Ordfører mente. Han mente, at naar der i Slutningen af § 8 kom til at staa, at „Raasfristen skal tydelig angive det Beløb, som Mynten indeholder eller repræsenterer“, saa kunde Kongen sølgelig dermed ogsaa sige, hvor mange Kroner og Dorer den skulde indeholde. Jeg tror, at det er en Fortolkning, som man ikke kan være vis paa, at den høie Regering vil bære Ansvar for, thi „Beløb“ i en dansk Lov, det vil dog sige Beløb i danske Penge. — Jeg skal derfor meget anbefale det høie Thing at stemme imod Mindretallets og for Flertallets Forslag, og det er min inderligste Overbevisning, at hvis dette Raad ikke bliver fulgt, vil det høie Folkething før eller senere komme til at fortryde sin Afstemning.

Alberti: Jeg vil tillade mig først at henvende min Opmærksomhed paa nogle af den høit-